

Prawo Jerozolimskie

1980

„I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” — Izaj. 2:3.

Od 1980 roku Jerozolima jest praktycznie włączona do Izraela. Bez wątplenia pozostanie ona nadal własnością Izraela. W 1980 r. wydarzyło się w odniesieniu do Jerozolimy coś, co było wówczas mało zauważane. Z perspektywy czasu widać jednak, że miało to głębokie znaczenie. „Prawo Jerozolimskie [...] to nazwa potoczna dla »Podstawowego Prawa: Jerozolima, Stolica Izraela«, uchwalonego przez Kneset 30 lipca 1980 roku” („Prawo Jerozolimskie”, Wikipedia).

Ta deklaracja jest dla nas godna uwagi, między innymi ze względu na datę. Po buncie Izraela przeciwko Rzymowi Jerozolima padła łupem armii rzymskiej podczas kampanii Tytusa w roku 69. Rok 1914, w którym rozpoczęła się I wojna światowa, jest równoległy do roku 69. Innymi słowy, 1914 rok miał miejsce w 1845 lat po roku 69. Upadek Masady, który zakończył bunt żydowski, nastąpił w 73 roku, a równoległą datą jest rok 1918, który zakończył I wojnę światową.

Później wybuchło jednak kolejne powstanie. Było to

powstanie Bar Kochby, które upadło w 135 r. Od tego czasu Rzym wyłączył Jerozolimę z użytku dla Izraelitów pod groźbą śmierci. Miasto przestało dla nich istnieć pod każdym względem. 1845 lat później, był rok 1980, gdy Izrael ogłosił, że Jerozolima pozostanie izraelska, niepodzielona, pozostanie jego stolicą.

Sześćdziesiąt pięć lat

Kiedy Jerozolima upadła na rzecz Rzymian w 70 r., minęło kolejne 65 lat, aż do roku 135. Wtedy sąd przeciwko Izraelowi stał się tak zupełny, że naród żydowski stał się rozproszoną resztką. Liczba 65 lat jest wspomniana w prorocztwie Izajasza. „I jeszcze tylko sześćdziesiąt pięć lat, a rozbity Efraim przestanie być ludem” (Izaj. 7:8). To nadaje dodatkowej wagi równoległej dacie 1980 roku, gdy na mocy prawa izraelskiego Jerozolima została ogłoszona „kompletną i zjednoczoną [...] stolicą Izraela [...] siedzibą prezydenta państwa, Knesetu, rządu i Sądu Najwyższego”.

Pamiętajmy o obietnicy Izajasza dla Ezechiasza, że wróg nie wystrzeli nawet strzały w stronę miasta, tak zupełna będzie Boża ochrona Jerozolimy (Izaj. 37:33). Bóg uchronił ją przed wpadnięciem w ręce Sancheryba i przed sojuszem Moabu, Amonu i Edomu za dni Jozafata, tak my przewidujemy, że Bóg ochroni ją przed zagrożeniem ze strony Goga i jego sojuszników, które wciąż się zbliża¹.

¹ Br. Albert Hudson, w swojej pracy „Zachariasz” (pdf dostępny w Internecie), skomentował, że Zach. 13:7-14:2 jest skonstruowany w poetyckich wersach jako odrębna część. Jest on „napisany stylem niepodobnym do tego, który jest przed nim lub po nim. Stanowi rzeczywiście samodzielną, małą część. Do wersetu 13:6, a także od wersetu 14:3, styl jest prozą narracyjną, lecz ten krótki fragment nie jest narracją i nie jest prozą; jest to poezja o charakterystycznym stylu poezji hebrajskiej. Fragment składa się z dziewięciu paragrafów, typowej formy poezji Starego Testamentu, ułożonych w zestawie po trzy”.

W tym przypadku wersety te odnoszą się do śmierci Jezusa, pasterza, a następnie Bożego sądu przeciwko dwóm częściom Izraela (przywódcy religijni i polityczni), przy czym trzecia część (wierzący w Jezusa) została przeprowadzona przez ten ogień, uszlachetniona jak srebro i złoto i uznana przez Boga za „Jego lud”. Następnie fragment opisuje zajęcie Jerozolimy przez Rzym. Wszystko to odnosi się do zakończenia Wieku Żydowskiego. W Zach. 14:3 i dalej mowa jest o Bożym wyzwoleniu Izraela wiele wieków później podczas inauguracji Królestwa.

Podobna luka w proroczej narracji występuje też pomiędzy końcem rozdziału 11 a otwarciem rozdziału 12. Zach. 11:13 odnosi się do zdrady Jezusa, lecz Zach. 12:2 mówi o czasach o wiele późniejszych, kiedy Bóg czyni „Jerozolimę pucharem drzenia dla wszystkich ludzi wokół”.